

Café chantant eller det, man ofte nu kalder Varieté. Der er ingen Tvivl om, at Smagen er blevet betydelig forbedret. Hvor Erik Bøgh i sin Tid sang i Babylonsvisen om „Sangerinder i hver en Kælder“, der har man nu faaet Etablissementer, hvor alle de Hensyn iagttages, som er nødvendige for, at Tingene kan gaa nobelt for sig, og en Varieté, som tidligere havde Ry for at være, hvad man kalder en „Sangerindeknejsje“, nemlig Tivolis Varieté, populært „Kisten“, er egentlig blevet et Sted, hvor man kan lade alle Mennesker komme. Det hænder, at en Sangerinde her som paa andre Varieteer synger en dristig Vise. Nu vel, man har jo en Censor, og kan den af Staten ansatte Censor lade Visen passere, maa man dog vel paa dette Omraade kunne føle sig tilstrækkelig tryk. Nogen større Nærgaaenhed overfor Varieteunderholdningen synes mig derfor ikke strengt nødvendig. Jeg vilde foretrække, at man, naturligvis indenfor en vis Ramme, gav Varieteerne den Frihed, de hidtil har haft, naar de opfører disse Smaaestykker, der ikke maa have og, saa vidt jeg skønner, heller ikke har haft Karakteren af Skuespil eller Revue.

Af de Taler, jeg har haft Lejlighed til at høre her under Finanslovbehandlingen, er der et Par, som jeg havde Lyst til at knytte et Par Bemærkninger til. Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) var meget interesseret i at faa at vide, hvorledes Socialdemokraterne stillede sig til Fædrelandet, og med synlig Glæde fortalte han om en svensk Socialist, som mente, at man i for høj Grad havde ladet Arbejderne stirre paa det internationale og glemme det nationale. Jeg tror, det er ganske forkert, jeg tror, det ærede Medlem kan føle sig ganske rolig i den Henseende. Jeg ved ikke bedre, end at enhver, der kæmper for sociale Fremskridt og politisk Frihed, maa være en Ven af Fædrelandet, og i jo højere Grad man tager Sigte paa at løfte hele Folket, i des højere Grad synes det mig, man kunde have Lov til at kalde sig Fædrelandsven. Nu fordrer jeg ikke i højere Grad end nogen anden at kaldes saaledes, det er langt fra, men jeg maa dog bede dem, som saa ofte har haft travlt med Socialdemokraternes Fædrelandskærlighed her i Landet, at se paa, hvad der udrettes, og ikke saa meget stirre sig blinde paa det Spørgsmaal, hvorvidt man raaber Hurra for Fædrelandet eller ikke, naar der ved et eller andet politisk Møde udbringes et Leve for det. Det er højst betegnende, at naar man spør-

ger, om de Herrer vil være med til et Leve for et socialistisk Fædreland, er der dem, der siger: Nej, det vil vi ikke. Men er Fædrelandet over os alle, maa det dog ogsaa gælde, naar det er et socialistisk Fædreland, og kan den almindelige Valgret gøre Fædrelandet til et socialistisk Fædreland, maa de Herrer finde sig i at raabe Hurra for det, lige saa vist som vi er med til at raabe Hurra for det Fædreland, der er, skønt vi desværre finder det i mange Henseender højst mangelfuldt og ønsker at faa det indrettet paa en saadan Maade, at der for os var fuld Grund til at raabe Leve for Fædrelandet.

Det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (J. Sørensen) mente, at man skulde spare. Jeg beklager, at det var paa de humane Formaalets Budgetter, det ærede Medlem fordrede Besparelser. Det ærede Medlem talte om alderdomsunderstøttede og arbejdsløse. Hvis man vil spare, synes det mig at være de daarligste Steder, der kunde være Tale om at spare, thi en Stats Kultur maales vist bedst ved, om man tager Hensyn til dem, der er uheldigt stillede. Den gamle, der har ofret sin Arbejdskraft, synes det mig urimeligt at ville fradrage noget, og den arbejdsløse, der selv yder det væsentligste Bidrag til Arbejdsløsheds-kassen i den Tid, hvor han har noget at bestille, skulde man heller ikke angribe. Arbejdsløshedsunderstøttelsen er jo i Ordets bogstaveligste Forstand Hjælp til Selvhjælp, et Princip, som er knæsat baade af Højre og Venstre, og Arbejdsklassen ønsker virkelig heller ikke Naadegaver, men den har selv ønsket at yde det væsentligste Bidrag. Arbejdsløsheden i sig selv fremkaldes ikke af de Folk, som søger Arbejdsløsheds-kasserne — hvis det var Tilfældet, vilde Staten ikke hjælpe — nej, det er en Tilstand, der fremkaldes ved Samfundsforhold, som vi ikke kan forandre i Øjeblikket, men som i alt Fald Socialdemokratiet har sat sig til Opgave at ville fjerne, og saa længe vi er Ofre for en Samfundstilstand, der er socialt uretfærdig, saa længe maa det være Samfundets Opgave at yde sit til, at de, der vil hjælpe sig selv, ogsaa kan blive i Stand dertil. Den Hjælp, de her faar, er heller ikke større, end at de dog langt maa foretrække Arbejde fremfor Hjælp, og de gør det. Derfor beklager jeg Udtalelser, der gaar i Retning af, at man vil øve Indgreb lige overfor de gamle og de arbejdsløse. Jeg synes snarere, den danske Lovgivning har Grund til at glæde sig ved, at vi paa